

Márványból, fából
 éppenúgy, mint régen:
 békén építünk
 sugaras időn.
 Háború tüntén,
 mint a napfény az égen:
 népem arcán
 úgy süt ki az öröm.

Elvtársam, látod-e
 a jövő századot már?
 Az új történelmet,
 jöevendő szép időnk?
 Egy nagy ember
 vezérel minket hozzá:
 Sztálin —
 a mi első képviselőnk!

Fordította: SZILY ERNŐ

ÉLNI JÓ...

Nemrég nősültem, éppen egy hete,
 feleségemnek barna a szeme,
 Nincs hozományom, neki sincs, se baj,
 de e miatt nem fagy meg a kacsaj.

Nincs hozományom, még nem keresek,
 de ösztöndíjat kapok eleget.
 Népem taníttat mindkettőnkét még,
 szájunkba adja fele kenyérét.

Négy székünk van és két kis asztalunk
 és négy mázsa fánk, már meg se fagyunk.
 Agyunk is van, persze nem sodronyos,
 az öt éves terv, majd olyat is hoz.

Csak ennyink van, még egyéb apróság,
 villanyfény ölel száz sugárral át.
 S ha kinézek a széles ablakon,
 előttem fekszik szülővárosom.

Mert itt lakunk, itt, gyönyörű a ház,
 úgy tűnik sokszor, — mint a látomás.
 A munkásbérház, mely az égig nőtt,
 magasra tartja a vörös tetőt.

És elsorolom, jól figyelj ide:
 két szobánk van; hogy mit teszünk benne?
 Lesz még szekrény is, csinos kombinált,
 könnyű-iparunk nekünk is csinált.

S ha verset írok, — íróasztalom
 itt áll, hogy lássak ki az ablakom —
 Elöttem néz majd három kép reám:
 Lenin, Sztálin és Rákosi apám.

Nemrég nősültem, éppen egy hete:
 huszonnégy évem legszebb ideje!
 Ma szombat van s a fürdővíz meleg,
 gyöngyöző víz paskolja testemet...

Ó, élni jó, éni ezt az életet
 feleségemmel együtt védem meg!
 Kinyílt virág, ilyen vagy huzám!
 s csókollak asszonyom szemén, haján.

S holnap reggel a legelsőik között
 frissek leszünk majd az urna előtt,
 s a tanácsokra úgy adjuk szavunk:
 ha kell vérrel, de békét akarunk!

LÓDI FERENC

VÁLASZTÁSOK NAPJA

— N. ASZEJEV. —

Öltsd magadra ünnepi ruhádat,
 Férfi és nő a legjobbikat.
 Arcodon szertefoszló árnyak
 Redőit hadd símogassa nap.

Idő-korbács nem tépázza állunk,
 Homlokunkon nem hagy sebhelyet:
 Ime, itt van — a nagykorúságunk,
 A tizennyolc esztendő betelt.

Tárljatok utcák, szélesebbre!
 Föl a fejjel! Bátrabban, tovább!
 Indul a nép, hogy megerősítse
 Legelsőként hatalmas jogát.

A munkához; jogot, hogy üdüljön,
 A fiait várja egyetem —
 Az üzemben és a szántóföldön
 Ő már egész emberré legyen!

Szólás jogát, a mosolyt egészen,
 Az igaz szó törvényes jogát.
 Nótát halljon és csillagra nézzen
 S a gyűlöltet — ne ölelje át.

A kicsinyek vállra véve, messze
 Balkonon túl, hadd tárják szemük:
 A Sztálini nagy törvény vezette
 Vidám ország épül mindenütt.

Napok égő ösvényén vezették
 Át e népet dicső őseik.
 Dicsőségét, harcát, győzedelmét
 A jövőbe ők majd átviszik!

Fordította: SZILY ERNŐ